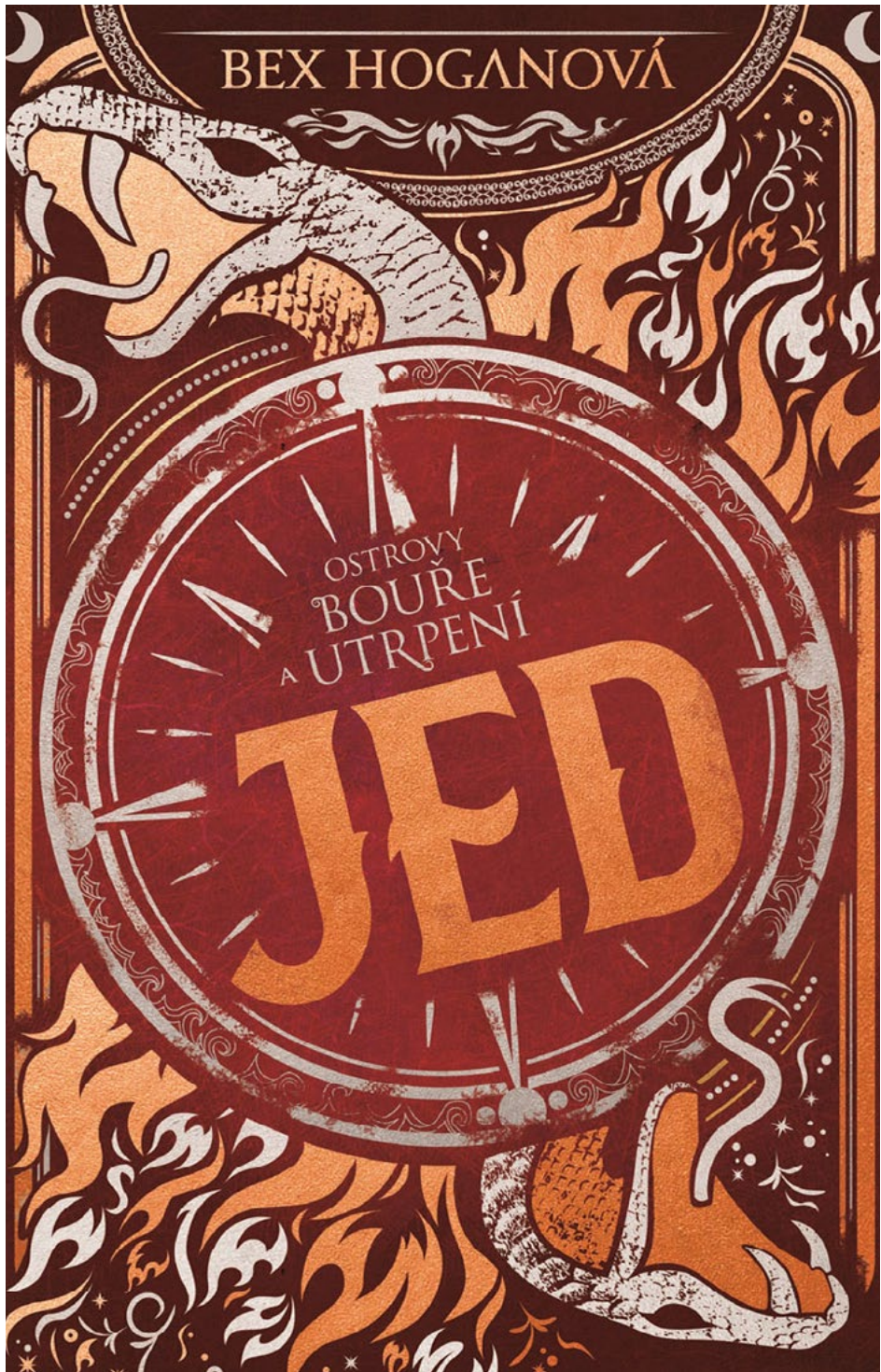


BEX HOGANOVÁ

OSTROVY  
BOURE  
A UTRPENÍ

JED



# Jed

Objednat můžete na  
[www.cooboo.cz](http://www.cooboo.cz)  
[www.albatrosmedia.cz](http://www.albatrosmedia.cz)



**Bex Hoganová**  
**Jed – e-kniha**  
Copyright © Albatros Media a. s., 2020

Všechna práva vyhrazena.  
Žádná část této publikace nesmí být rozšiřována  
bez písemného souhlasu majitelů práv.

**ALBATROS**  **MEDIA**

BEX HOGANOVÁ

OSTROVY  
BOUŘE  
A UTRPENÍ

**JED**

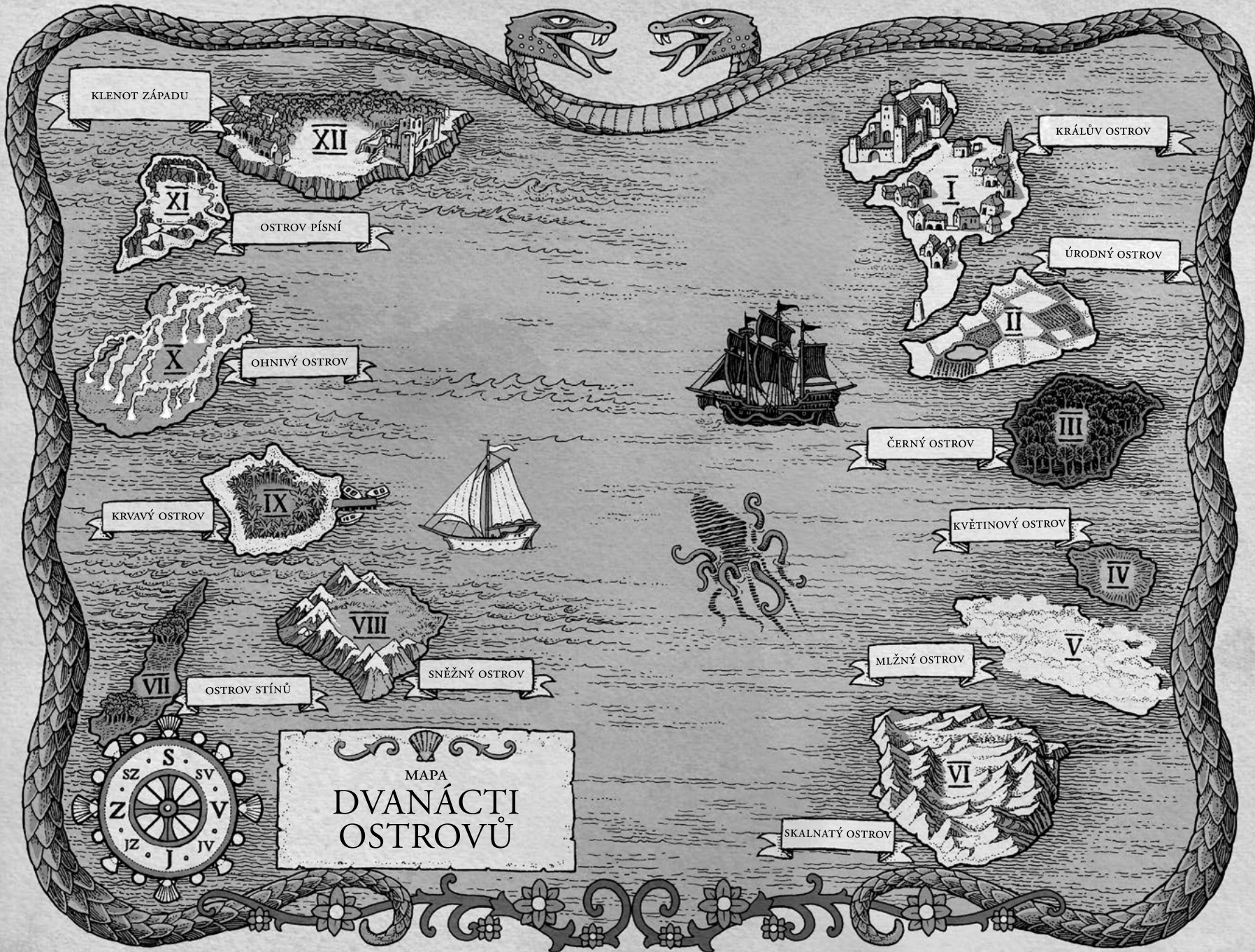
COO  
BOO 





Pro Joes.  
*Můj věčný sever.*





KLENOT ZÁPADU

XII

XI

OSTROV PÍSŇÍ

X

OHNIVÝ OSTROV

KRVAVÝ OSTROV

IX

VII

OSTROV STÍNŮ

VIII

SNĚŽNÝ OSTROV

ČERNÝ OSTROV

III

KVĚTINOVÝ OSTROV

IV

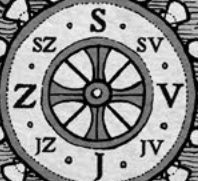
MLŽNÝ OSTROV

V

SKALNATÝ OSTROV

VI

MAPA  
DVANÁCTI  
OSTROVŮ







ČÁST PRVNÍ

# VÝCHOD







Je to noc jako stvořená pro svatbu. Měsíc září, svým třpytivým světlem žehná svazku a hvězdy oslavně blikotají. Jemný vánek roznáší vzduchem křehké růžové lístky z rozkvetlých stromů připomínající konfety.

Z místnosti, v níž se právě nacházím, je výhled do zahrady letního zámku a já si opírám čelo o studenou okenní tabuli. Ještě před chvílí mě obklopovali lidé, pobíhali sem tam, připravovali mě a šířili kolem smích a nadšení. Teď jsem sama. Čekám.

Jsem oblečená v barvách půlnoci. Jediný barevný akcent je šarlatová nit, kterou je protkaný můj korzet. Jinak jsem celá v černé, jak se na Zmiji sluší, i když dnes mám na sobě místo své bojové výstroje slavnostní róbu. Do boty si zasunu dýku, kterou mi darovala posádka, a okamžitě se cítím víc sama sebou. Možná jsem nevěsta, mám ale spoustu nepřátel, kteří by mohli chtít dnešek využít ke svému prospěchu.

Někdo zlehka zaklepe na dveře. Je čas. V hrudi se mi rozlétne neklid jako hejno ptáků, třepotá křídly. Zhluboka se nadechnu, zvednu bradu a vykročím vstříc své budoucnosti s hlavou vztyčenou. Dvě komorné mě přivítají úsměvem a pak mi ramena zahalí těžkým samotovým pláštěm a u hrdla mi ho upevní ozdobnou broží. Přes vlasy mi opatrně přetáhnou kápi a odvedou mě z mé komnaty.

Obřad se koná venku na dvoře osvětleném tisícem svíček a plném ostrovanů, kteří se sešli, aby se stali svědky

tohoto historického momentu. Při mém příchodu začne dav šumět a tváře všech se otočí směrem ke mně, aby se dívali, jak kráčím nekonečně dlouhou uličkou ke kněžce, která má stvrdit naši přísahu. Srdce mi buší rychle (až příliš rychle), i když mě uklidní, že na obou stranách uličky zahlédnu několik členů posádky.

Tamhle stojí. Upírám na něj zrak, jako se střelka kompasu stáčí k severu. Bronn. Můj věčný sever.

Jeho výraz je netečný, ve skrývání svých pocitů má mnohaletou praxi, a i když vždycky nedokážu rozpoznat, co se v jeho nitru odehrává, dnes o tom nemám sebemenších pochyb. Zdráhavě od něj odpoutám zrak a zaměřím se na mladého muže, který čeká ani ne metr přede mnou.

Torin. Na sobě má prvotřídní šaty lemované sametem s třpytivými křišťály. Nikdy mu to snad neslušelo víc. Když se k němu blížím, usmívá se. Je to nádherný, opravdový úsměv, protože ničeho jiného není Torin schopen, i tak si ale všimnu, že v sobě svádí boj. Nejsem jediná, kdo dnes v zájmu povinnosti obětuje lásku.

O několik dalších kroků později už stojím po jeho boku a snažím se zapomenout na zbytek světa, poslouchat jen kněžčina slova a složit svůj slib co nejupřímněji. Slíbím, že budu Torina ctít, že ho budu bránit, i kdybych měla zaplatit životem, a zavážu se k tomu, že mu budu věrná. Dokud nás smrt nerozdělí. Poslední část slibu je zdaleka nejtěžší, donutím se ale ta slova vyslovit. Alespoň oba známe pravdu. A protože Torina nijak nepodvádím, není proč se cítit vinna.

Za Torinem, dost blízko na to, abych ho periferně viděla, stojí jeho osobní strážce Braydon. Ještě jsem si na něj nezvykla. Zdá se, že mi věří asi tolik, jako ze začátku Sharpe. Ale i když jsem si Sharpeovu přízeň nakonec zís-

kala, cítím, že Braydonova antipatie se bude překonávat těžko. Cítím, jak se na mě mračí, přestože se právě stávám jeho princeznou.

Pohledem sklouznu k Sharpeovi, který stojí kousek stranou. Oslepnutí znamenalo, že mu musel být přidělen nový post, a i když zůstává Torinovi nablízku, jeho trápení bylo v posledních měsících zcela zjevné. Vypadá, že tu chce být asi tak stejně jako Bronn.

Když složíme své sliby, dostaneme já a Torin pokyn, abychom k sobě přiložili zápěstí stejně jako tenkrát během obřadu poutání. Tentokrát ale doruda rozžhavený kov nahradí hedvábí, jež nám omotají kolem zjizvené pokožky, a pak se otočíme čelem ke všem těm, kteří se přišli podívat na tuhle historickou událost.

Dav jásá a má posádka nám zsalutuje, pak se Torin nakloní a jemně mě políbí na rty. Víím, že je to celé jen na oko, cítím ale, jak se mi do tváří hrne krev. Jeho líc je jemná tam, kde je Bronnova drsná. Jeho dotyk je led, zatímco Bronnův oheň.

Je můj manžel. Já jeho žena.

Když kráčíme uličkou zpátky pořád spoutaní hedvábí, podaří se mi vyhnout se Bronnovu pohledu. Trvá několik vteřin, než si uvědomím, že zadržuju dech, a vydechnu. To nejhorší mám koneckonců za sebou. Nutím se ke klidu, a dokonce si začnu všimát zástupů, které já sají, zatímco odcházíme.

A v tu chvíli ho zhlédnu. Cizince. Není na něm nic zvláštního, ale právě proto vyčnívá z davu. Je oblečený trochu moc normálně. Trochu moc zapadá. Jeho postoj patří muži, který si nepřeje, aby si ho někdo všiml.

Sklopím pohled, abych v něm nevyvolala podezření, pořád ho ale koutkem oka pozoruju. Nechci spustit po-

tenciální hrozbu z dohledu. Torin zjevně cítí, jak jsem ztuhla, protože se na mě starostlivě zadívá.

„Co se děje?“

Věnuju mu co nejzářivější úsměv, abych v očích davu vypadala jako šťastná nevěsta hovořící se svým novomanželem. „Za mnou, u zdi. Černé vlasy v ohonu. Vysoký. Vidíš ho?“

Torin mi falešný úsměv opětuje a nakloní se ke mně tak, aby to vypadalo, že mi šeptá do ucha sladká slůvka, zatímco se ve skutečnosti dívá za mě, aby zjistil, koho myslím.

„Ano. Kdo je to?“

„Doufala jsem, že to budeš vědět ty.“

„Mám ho nechat zatknout?“

Zavrtím hlavou. „To poslední, co bychom chtěli, je ztropit scénu.“ V duchu si ale poznamenám, že při první příležitosti nařídím někomu z posádky, aby toho muže sledoval.

Když dojdeme na konec uličky, Torin se na mě pátravě zadívá. „Udělalí jsme správnou věc, že?“

Volnou rukou mu stisknu paži. „Jistěže ano.“ Ačkoli si přeju, aby tenhle večer už skončil. Radši bych nadcházející oslavy úplně vypustila.

Já ale o ničem, co se týká téhle svatby, nerozhoduju. Nechtěla jsem ji tady v letním zámku v samém srdci Prvního ostrova. Palác na špičce útesu je ponurý a osamělý, a je navíc daleko od mé lodi, kvůli čemuž se cítím neklidná a zranitelná. Nepřála jsem si okázalou hostinu s tancem, když ostrované mají co dělat, aby si naplnili břicha. Celé to ale spískal někdo jiný.

Král.

Jen z pomyslení na toho muže mi v žilách začíná vřít krev. Nesnáším, že má pořád korunu, ale ještě před tím,

než jsem se vrátila ze Západu, uzavřel Torin se svým otcem dohodu. Dal mu na výběr: buď může abdikovat, nebo ho svrhne. Králi, zbabělci od přírody, se vyhlídky na boj s vlastním synem a novou Zmijí moc nepozdávaly, a tak, aby uchránil svou pověst a odkaz, souhlasil, že v tichosti odstoupí. Měl ale jednu podmínku: zůstane na trůně až do našeho sňatku, díky němuž bude moci využít svazku královské rodiny a Zmije jakožto záminky k abdikaci. Torin souhlasil kvůli ostrovanům a také proto, aby zabránil dalšímu krveprolití, když jsem se ale o králově žádosti dozvěděla, začaly ve mně hlodat obavy. Důvěra v krále mi není vlastní a bála jsem se, že souhlasil jen proto, aby svou abdikaci mohl dál odkládat a mezitím si rozmyslet, jak se z příslibu, který nám dal, vykrotit. A tak jsem ho nedlouho po svém návratu na Východ navštívila, čistě abych ho trochu popostrčila. Bylo to úplně jako zastara: vlezla jsem mu uprostřed noci oknem do ložnice a přiměla ho probudit se do živoucí noční můry. Řekla jsem mu, že svou abdikaci oznámí v průběhu svatební hostiny, a donutila jsem ho to stvrdit podpisem. Jeho slovo pro mě nemá žádnou cenu, chtěla jsem to černé na bílém. A pokud by odmítl? No, šlechtě dokážu vyhrožovat naprosto bez výčitek.

*Zabila jsem svého otce. Nebudu se rozpakovat zabít otce kohokoli jiného.*

To byla slova, která pochopil, neboť výhrůžky a násilí jsou jediným jazykem, kterému král porozumí, a tak udělal, co jsem po něm chtěla. I tak ale cítím neklid. Král mě už dříve zradil a nepochybuju o tom, že se o to pokusí znovu.

Sedíme venku pod hvězdami, ten pocit ve mně sílí a sílí a zatím sleduju, jak můj nový tchán odtrhává kusy masa od kosti pečeného selete.

Král na oslavu svatby pozval každého, kdo na Šesti ostrovech něco znamená. Vzdálené příbuzné, generály, významné kupce, kapitány flotily: jsou tu všichni a já jsem ráda, že přišli, a mohou se tak stát svědky královy abdikace. Nemůžu si ale pomoci a mám dojem, že jeho úmysly jsou úplně jiné. On je pozval, aby je oslnil okázalou přehlídkou luxusu. Miluje, když je obdivován.

Atmosféra je ale stála vřelá: dvořané jsou samý úsměv a nezdá se, že by byl kdokoli proti sňatku prince a Zmije.

Konečně dojde na projevy, což je další rituál, při němž se po mně chce jen to, abych byla zticha. Nervózně očekávám, co se stane, dech se mi krátí. Buď se král zřekne své nadvlády nad ostrovy, nebo prokáže, že je stejně nedůvěryhodný, jako byl vždycky. Bojím se, že vím přesně, co z toho to bude. A pokud mě k tomu donutí, budou zítra vzpomínky na šťastnou svatbu ty tam. Tichá válka o moc, která mezi námi zuřila, dnes ať tak či onak skončí, a to, jestli se tak stane v míru nebo za použití na násilí, je teď zcela v jeho rukou.

Král promluví jako první, začne neupřímnými blábolky o tom, jak ho těší, že tu všichni jsou, a jak je vděčný, že sem vážili cestu. Poukáže na hostinu a chlubí se hojností, poznamená něco o kvalitě vína, které nechal donést ze sklepů. Když se ale dostane k tomu, jak je rád, že se královská rodina a Zmije spojí díky sňatku, jeho tón se změní. Rozvláčně vypráví o tom, že by nikdo neměl zpochybňovat smlouvu mezi zemí i mořem, protože nikdy nebyla pevnější. Zní to spíš jako výhrůžka než svaatební projev a soudě dle výrazů na tvářích přihlížejících nejsem jediná, kdo si to myslí.

Mluví o dnech budoucích, o síle svého království. Nezmíní se o utrpení lidu a o těžkostech, se kterými zápolí.



Neřekne ani slovo o Adlerovi, zrůdě, která mě vychovala. Ani slůvko o pádu jedné Zmije a vzestupu nové. Nepochválí syna za roli, kterou sehrál v ochraně Východu.

A nepadne ani slovo o tom, že by plánoval odstoupit.

Když pozvedne svou sklenici a připíjí na dlouhé a šťastné spojenectví, podívá se přímo na mě a usměje se. V tom úsměvu je tisícovka výzev. Je to úsměv, který jasně říká, že se odejít nechystá.

Přesně jak jsem se obávala.

Dívám se na něj, aniž bych uhnula pohledem. Protože pokud si jen na vteřinu myslel, že ho za jeho činy nepotrestám, pak se šeredně spletl. Dostal šanci a promarnil ji. A nepříjemnou pravdou je, že abych ho k abdikaci donutila, budu muset použít jím podepsaný dokument, a pokud to nevyjde, budu muset udělat to, co jsem měla provést už dávno. Budu muset zabít krále.

Jako první přeruší oční kontakt, což mi udělá radost. Rozhodnu se, že je načase připomenout králi, s kým má co do činění, a povstanu.

Ze všech stran cítím nesouhlasné pohledy. Není zvykem, aby princezna na své svatbě mluvila. Ale já jsem Zmije a nenechám se umlčet.

„Dnes je vpravdě historický den,“ řeknu pevným a jasným hlasem. „Je ale víc než jen dnem svatebním. Toto spojenectví je nový začátek. Ostrované příliš dlouho snášeli utrpení a byli ponecháni napospas děsivým strastím.“ Odmlčím se. „Tomu je konec. Toto je má přísaha: nikdy za vás nepřestanu bojovat. Od tohoto dne patří síla pevniny i moře ostrovanům a bude vám sloužit. A přísahám vám, že mír bude znovu nastolen.“

Došla mi slova, a když se kolem rozhostí trapné ticho, podívám se na Torina.

Tohle porušení tradic nebylo plánované a on má se-  
vřenou čelist. Pak se ale solidárně postaví a pozvedne svou  
číši. „Na novou éru!“

Jako by tím prolomil kletbu. Všichni se k jeho přípit-  
ku přidají.

Dívám se na krále a pro změnu se usmívám já na něj.  
Můj úsměv říká, že ho s radostí zničím, pokud se bude  
dál ubírat touhle cestou.

Posadím se a nechám mluvit Torina. Pro svůj lid má  
jen samá laskavá slova a podpoří mou přísahu prohláše-  
ním, že budeme neúnavně pracovat na tom, aby doba  
temna, která šíří naši zemi, pominula.

Během jeho řeči nedokážu ale přestat myslet na to,  
jak těžké bude slib daný ostrovanům dodržet. Pravdou  
totiž je, že jsem od svého návratu domů vytrvale bojova-  
la, změna se ale ne a ne dostavit. Krveprolití, za kterým  
stál Adler, se nenapravuje snadno a několik nechvalně  
proslulých agresivních skupin banditů mně a mojí po-  
sádce nadále uniká.

Zhluboka se nadechnu. Na veřejnosti musím zůstat  
klidná. Rozhlížím se po davu a snažím se rozšířovat re-  
akce na naše projevy.

Pohledem ulpím na cizinci, kterého jsem zahlédla bě-  
hem obřadu. Kvůli zlosti způsobené královou zradou jsem  
na něj pozapomněla, když ho ale spatřím, můj neklid  
se okamžitě vrátí. Opírá se o kamennou zeď, nehoduje  
a rozhodně netleská. Jen si mě prohlíží. Pozorně.

Podívám se jinam a přešlápnu, abych se ujistila, že mám  
ostrou čepel pořád schovanou v botě. Všechny moje in-  
stinkty mi radí, že ji ještě před úsvitem budu potřebovat.

Konečně je po hostině a začne hrát hudba. Torin mě  
odvede na otevřený parket, kde si spolu poprvé zatančí-

me. Nejspíš cítí, jak mizerně mi je, protože mě drží pevně a zároveň něžně, já si opřu hlavu o jeho rameno a jsem nekonečně ráda, že se svým otcem nemá nic společného.

Jsem povinna tančit ještě s několika dalšími dvořany, nakonec se ale můžu omluvit a odejdu z parketu. Potřebuju chvílku ticha, a tak se přesunu na kraj dvora, schovám se za velikým kamenným pilířem a opřu si o něj čelo. Zavřu oči a přemítám, jestli to někdy skončí. Jestli budu mít kdy možnost odčinit všechno to utrpení. Protože jestli ne...

„Moc ti to sluší.“

Neslyšela jsem Bronna přicházet. Otočím se k němu a dnes poprvé se upřímně usměju.

„Díky. Tobě taky.“

Skutečně mu to sluší, má na sobě svůj celočerný hadí úbor a na hlavě kápi, která vrhá stín na jeho zadumání rysy. Jeho temné, neproniknutelné oči, v nichž jsem se ztrácela během tolika nocí, na mě hledí zpod dlouhých řas.

Bronn přistoupí blíž, pilíř nás skrývá před všetečnými pohledy. Nakloní se, aby mi odhrnul vlasy z čela. Pouhý jeho dotyk je pro mě ten nejsladší žár a já zavřu oči a vzpomenu si na naši poslední společnou chvíli. Jak jsme jeden druhého drželi a nikdy nechtěli pustit, ačkoli jsme věděli, že musíme, zatímco jsme přemítali, jestli je tenhle polibek náš poslední. Ukradla bych všechn čas na světě, abych v jeho náruči mohla setrvat byt' jen o vteřinu déle: dvě těla, dvě duše splynuvší v jedno. Místo toho jsem se rozplakala, když usnul, a truchlila kvůli životu, který nikdy nebudeme mít.

„Jsi v pořádku?“

Přiškrceně se zasměju. „Ne. A ty?“

„Taky ne. Ale budu.“

Je teď tak blízko. Cítím teplo jeho dechu na své kůži a srdce mi bije rychleji, volá z nitra mojí hrudi a prosí ho, aby se mnou zůstal. Cítím ale, že už teď mi uniká. Roste mezi námi vzdálenost, která nemá nic společného s tím, jak daleko od sebe stojíme.

Během měsíců poté, co jsme opustili Západ, jsme oba vynakládali veškerou svou energii na to, abychom dostihli bandity. Neseme na svých bedrech vinu za to, že jsme přežili, zatímco naši milovaní zemřeli, a známe cenu, kterou museli mnozí pro dobro Ostrovů zaplatit. Pokoušeli jsme se ten pocit otupit neohroženým bojem, jenž měl zajistit, že jejich oběť nebude marná. Po bitvách a krveprolitích jsme si vždycky našli cestu jeden k druhému a užívali si kradmé chvílky, během nichž jsme se cítili naživu, zatímco kolem řádila smrt. Pokoušeli jsme se utiřit v náručí jeden druhého, a ačkoli jsme věděli, že to nebude trvat věčně, bylo snadné předstírat, že ano.

Byla jsem sobecká. Nechtěla jsem ho ztratit hned poté, co jsem ho zase našla. Ale teď tu stojím ve svatebních šatech a toužím po muži, který není mým manželem, a vidím až příliš jasně, že se úplně všechno změnilo. Tohle manželství nás roztrhá na kusy, otevře rány, které budou hnisat, a ne se hojit. Už to začalo. Dnešek Bronna ranil stejně spolehlivě jako ostrá čepel a já jsem ta, kdo tu dýku třímá v ruce.

Trochu od něj poodstoupím a donutím se udělat to, co je nutné. „Mám pro tebe úkol.“

Bronn se zamračí. „Úkol?“ Nezní to, že by ho to nadhlo.

Vykouknu zpoza pilíře a ukážu na muže s dlouhými vlasy, který ještě pořád číhá ve stínu.

„Zjisti, kdo je to.“

Bronn se zahledí tam, kam se dívám, a pak se jeho pohled stočí zpátky ke mně. „Torin to neví?“

Zavrtím hlavou. „Pokud není host, nevím, jak se dostal kolem stráží. Nevěřím mu. Sleduje mě až moc pozorně. Cítila bych se lépe, kdybys ho sledoval a zjistil, co má za lubem.“

Moje obavy jsou opravdové, je ale pravda, že se zároveň snažím trochu se Bronnovi vzdálit, a přidělit mu misi je nejlepší způsob, jak to udělat. Jeho pohled prozrazuje, že zná mé motivy. Ví, že se s ním loučím.

Promluví až po chvíli, hlas má chladný. „Považuj to za vyřízení, kapitánko.“

Úsečně kývne a odkráčí pryč. Zdá se mi, jako by zhasl všechny svíce a ukradl hvězdy z oblohy. V mém světě ještě nikdy nebyla taková tma.

Oslavy trvají dlouho, nakonec jsme ale Torin a já odvedeni do naší svatební komnaty vysoko ve východní věži. Celou cestu nás doprovází lascivní smích a obhroublé vtípky.

Když se dveře konečně milosrdně zavřou, Torin se o ně opře a vydechne, zatímco já nakopnu prázdný nočník takovou silou, že přeletí celou komnatu.

„Ten prolhanej, proradnej, vychcanej neřád!“ Svůj hněv vůči králi už nejsem schopná skrývat a nadávky se ze mě řinou nekontrolovatelným proudem. „Prohnilěj, intrikánskej padouch!“

„Jo, můj otec nikdy nezklame,“ zavrčí Torin.

„Je to zrádnej, kluzkej, bradavičnatej plejtvák! Neměli jsme mu věřit ani nos mezi očima!“

Torin si povzdychne a promne si bradu. „Chceš říct, že já jsem mu neměl věřit.“

Jeho zklamání mou zlobu trochu zmírní. „Chtěl jsi nejdřív vyzkoušet mírumilovný postup,“ řeknu mu, když se po zádech zhroustím na postel a doširoka rozpřáhnu ruce. „Udělal jsi správnou věc.“

Torin se posadí ke mně a začne se zouvat. „Měl jsem to tušit. Můj otec udělá cokoli, aby se udržel u moci.“

„Ne, je to moje chyba. Byla jsem k němu po návratu příliš shovívavá.“ Boje mě zmohly, a tak jsem králi dovolila, aby se cítil v bezpečí. Měla jsem se do jeho dohody s Torinem vložit a donutit ho abdikovat okamžitě. Teď se kvůli mé slabosti všechno jenom zhorší.

Torin si lehne na záda vedle mě a chvíli jeden na druhého jen tak zíráme, protože jsme na cokoli jiného příliš unavení. „Už to neřešme,“ řekne nakonec. „Na chvíli si jím nekažme den. Boj začne zase zítra. Budeme trvat na tom, aby dodržel slovo a vzdal se trůnu, jak slíbil. Máš přece ten dokument, který podepsal, ne?“

Přikývnu. „Ve svém pokoji. Mohl by ale tvrdit, že jsem ho to donutila podepsat pod nátlakem.“

Torin se vševědoucně usměje. „A donutila?“

„Možná k nějakému nátlaku došlo,“ pokrčím rameny.

„Dobře, no, pokud se rozhodne rozporovat platnost toho dokumentu, sesadíme ho. Máme v rukou lepší karty.“

Další konflikty. Přesně to teď Ostrovy nepotřebují. Ale hluboko v srdci vím, že právě tak to dopadne. A ačkoli mi nebude ani trochu vadit zbavit se krále, nevím, jak daleko je Torin ochoten zajít, aby se z područí svého otce vymanil. Sesadit ho je jedna věc. Nechal by mě ho ale zabít, kdyby na to došlo?

„To je zvláštní,“ řekne Torin a štouchne mě loktem do žeber. „Svatební noc jsem si představoval všemožně, nikdy by mě ale nenapadlo, že ji strávím rozpravou o svém otci.“

Usměju se. „Ani mě. Máme na práci mnohem důležitější věci.“

„Spánek,“ řekneme oba najednou a po celém tom namáhavém dni je hrozně příjemné společně se zasmát.

Torin mi pomůže rozvázat korzet, pak se ale otočí, když vyklouznu z šatů a převléknu se do košilky. Jakmile je v posteli, přilehnu si k němu a chytím ho za ruku.

„Je smutné, že nikdo kromě nás neví, jak významný den to dneska ve skutečnosti byl,“ řekne. „Spojení Východu se Západem. Začátek nové vlády. Naší vlády.“

Mám najednou v žaludku podivný pocit. Připomínka mého závazku vůči Západu není vítaná. Mám co dělat s Východem.

„Nejsme jediní,“ řeknu tiše. „Bronn a Sharpe to vědí.“ Okamžitě uvidím v Torinových očích záblesk bolesti.

„Chápou, proč jsme to dneska museli udělat,“ řekne.

Omluvně se usměju, nechci ho nakazit svou špatnou náladou. Torinovy obavy z budoucnosti jsou stejně velké jako můj strach z přítomnosti, a přesně proto potřebujeme jeden druhého. Společně jsme v rovnováze.

„Můžeme to dokázat,“ pokračuje a stiskne mi prsty. „A taky to uděláme.“

Nakloním se a dám mu pusku na čelo. „Já vím.“

„Dobrou, manželko,“ řekne a oči mu zazáří náklonností.

„Spi sladce, manželci.“

Se závistí sleduju, jak rychle si ho spánek podmaní. Ačkoli jsem unavená do morku kostí, dlouho vedle něj ležím s hlavou plnou myšlenek. Je tu těžký, dusivý vzduch a připadá mi, jako by se stěny kolem svíraly. Nechám Torina samotného v naší manželské posteli, přeždu k oknu a se zoufalou touhou po vzduchu ho otevřu dokořán.

Cítím se, jako by mi noc drtila hrudník, a nemůžu dýchat. Musím se odsud dostat. S oblékáním se neobtěžuju, jenom si přes košilku přehodím plášť a do boty si zasunu dýku.

Když se objevím ve dveřích, otočí se ke mně tváře tří překvapených strážných. Zvednu ruku, abych je uklidnila.

„Princ spí,“ oznámím jim a jejich vyjevených pohledů si záměrně nevšímám. „Nechala jsem pár věcí ve své staré komnatě a ráda bych si pro ně došla.“

„Dovolte mi vás doprovodit.“ Braydon se postaví a pak, jako by si na to zrovna vzpomněl, dodá: „Vaše Jasnosti.“

„Není třeba. Cestu znám.“

„Trvám na tom.“

„Dobrá, je-li to nutné.“

V jeho nabídce není žádná starost, jen nedůvěra.

Procházíme zámek a jediné světlo vychází ze svíčky, kterou držím. Do mé komnaty v západní věži je to docela daleko, Braydon se celou cestu drží pár kroků za mnou a jeho pohled se mi zavrtává do zad.

Když konečně dojdeme k mým dveřím, otočím se k němu. „Asi tu zbytek noci zůstanu. Nechci svého muže rušit. Děkuji ti, Braydone.“

Princovu osobnímu strážci to očividně neudělalo radost, co ale může dělat? Ledově mi popřeje dobrou noc a pak mě nechá samotnou. Ticho je balzám na mou ztrápenou duši. Strávila jsem tak velkou část života v izolaci, že teď vždy díky hodinám stráveným ve společnosti jiných toužím po samotě.

Přesunu se na opačnou stranu místnosti, a když procházím kolem stolu, zkontroluju, že je zásuvka pořád zamčená. Jsem spokojená, že je svitek podepsaný králem v bezpečí, a tak otevřu dveře na balkon a nasávám stu-



dený vzduch brzkých hodin nad ránem. Zámek ozařuje světlo měsíce a osvětluje drobné, hvězdy připomínající kvítky černozáře, které se plazí po kamenné zdi pod mnou. Na chvíli si dovolím uvěřit, že se věci vyvinou přesně tak, jak doufáme.

Od chvíle, kdy jsem odjela ze Západu, jsem moc klidu neměla. A není to jen všemi těmi boji. Tichá nespokojenost se ve mně rozrůstá jako plevel. Nevím, co to je, ale plíží se a plazí, šíří se a dusí mě. Možná je to jen součást zvykání si na nový život. Nebo snad jen frustrace, která mě zevnitř užírá. Ale je tam, všudypřítomné upozornění, že něco není v pořádku.

Plášť mi povlává v ostrém větru, který mě pálí na kůži, a ve chvíli, kdy si z tváře odrhnu vlasy, upoutá mou pozornost nečekaný pohyb. Trochu se nakloním, abych zjistila, co to je.

Po zdi východní věže porostlé břechtanem šplhá člověk oblečený celý v černém. Světlo měsíce se odráží od čepele, kterou svírá mezi zuby, zatímco mrštně postupuje vzhůru. Ať už má neznámý jakékoli záměry, rozhodně nejsou přátelské.

Ve východní věži spí jen jediný člověk, Torin, a tak neváhám. Stejně tiše jako narušitel si svléknu plášť, vytáhnu dýku z boty a pak vylezu na balustrádu a hledám opěrné body na stěně zámku. Proběhnout chodbami by trvalo příliš dlouho. Tohle je moje jediná šance dostat se k němu včas.

Ruce mi snadno plují po starých kamenech a krev mi naléhavě pulzuje tělem, až mě z toho brní konečky prstů. Čepel mě škrábe do jazyku a po zádech mi stéká pot. Ani nemyslím na propast pod sebou. V hlavě mám jedinou myšlenku.

*Dělej.*

Vzdálenost mezi námi se zmenšuje, pak ale narušitel proleze oknem do ložnice, které jsem před chvílí otevřela, a já ho ztratím z dohledu. Přidám. Jestli se tam nedostanu rychle, bude příliš pozdě. Když jsem dost blízko, odrazím se ode zdi a skočím na okenní římsu. Vyjde to jen taktak, chvíli na ní nebezpečně visím a pak se vyškrábu do pokoje.

Než mé oči stačí přivyknout tmě, popadne mě někdo za vlasy a praští mi hlavou o zeď. Lebkou mi projede bolest, a jak zalapám po dechu, vypadne mi dýka z úst. Věděl, že ho někdo sleduje.

Teď kolem sebe máchá nožem a snaží se mě zasáhnout do břicha, rychle se ale vzpamatuju a tvrdě ho praštím do paže, takže zbraň pustí i on.

Nemám v plánu čekat, až se zotaví, a okamžitě ho prudce zasáhnou pěstí do brady. Klopýtne. Vyhne se ale mému dalšímu úderu a sám mě zasáhne do ramena, které mě okamžitě palčivě rozbolí.

Přeju si, aby nebyla taková tma, protože z narušitele vidím jen to, že má přes nos a ústa přetaženou masku a vlasy zakryté kápí. Musím vědět, kdo má dost odvahy na to, aby se tak bezostyšně vkradl do princovy komnaty, a natáhnu se, abych mu masku strhla. Znovu se mi ale vyhne. Je rychlý, jako by věděl, co mám v plánu, ještě dřív, než to stačím udělat. Je schopný vyhnout se každému mému výpadu.

Je dobrý.

Ale já jsem lepší.

Změním taktiku, nakopnu ho do žaludku, čímž ho vyvedu z rovnováhy. To je přesně to, co potřebuju. Teď se postarám o to, aby každá moje rána stála za to: úder

pěstí do obličej, další přímo do žeber. Zatímco náš tichý tanec pokračuje, světlo měsíce ozáří jeho jantarové oči, které jsou plné strachu.

„Kdo jsi?“ Musím to vědět.

Místo odpovědi se mi vrhne po krku, jeho ruce pátrají po kostech, jež by mohly rozdrtit. Zvládnou ho chytit za zápěstí dřív, než mi stihne sevřít hrdlo, a najednou se ocitneme v patové situaci.

Můžu udělat jen jediné – praštím svou hlavou prudce do jeho. Zavravorá bolestí a ve chvíli, kdy na okamžik ztratí rovnováhu, ho znovu kopnu. Vrhne se směrem ode mě a dopadne na postel, kde celou dobu spí nicnetušící Torin.

Váha útočnickova těla na jeho lůžku ale stačí k tomu, aby procitl. Zmateně se posadí. „Marianne?“

Pořád ještě napůl spí.

Útočník se ještě zcela nevzpamatoval z rány do hlavy, nebude to ale trvat dlouho. Musím jednat rychle. Vrhnu se ke své dýce, která leží na podlaze, zvednu ji a vši silou, kterou v sobě mám, s ní mrštím směrem k mužovu srdci.

On však ostří zachytí mezi dlaněmi.

Takový um a reflex mě na okamžik vyvede z míry, a než se stačím vzpamatovat, útočník se otočí a vrazí mou dýku hluboko do Torinovy hrudi.



Najednou jsem bez dechu, jako by nůž vrazil do hrudníku mně. Vrhnu se k útočníkovi, ten už ale uhání k druhému oknu a já se musím rozhodnout: pronásledovat ho, nebo zachránit Torina.

Zanadávám a rozběhnu se k ležícímu princovi, jehož krev se rychle vsakuje do ložního prádla.

Je už plně vzhůru a zmatený. Sevřu ho v náručí.

„Marianne?“ Tiskne si hrudník a já mu odsunu ruku, abych se podívala, jak vážné to je.

„To bude v pohodě, ukaž,“ řeknu tak klidně, jak jen dokážu, ačkoli mi v uších hučí panika. Nůž minul srdce, Torin ale i tak ztrácí hodně krve.

Rozervu jednu z přikrývek a pevně mu látku přimáčknu k hrudi. „Nic, co bych nedokázala napravit,“ řeknu a co nejsebevědoměji se na něj usměju, dojde mi ale, že se mu zavírají oči a ztrácí vědomí. „Ne, ne, neusínej.“ Pak se rozkřičím na strážné, protože už nedokážu zadržet příval strachu, který se ve mně zvedá. „Pomoc! Pomozte nám!“

„Torine, podívej se na mě,“ přikážu mu svým velitelským hlasem, jako bych ho vyzývala, ať si mě zkusí neposlechnout. „Neumřeš, slyšíš mě? Neopovažuj se umřít.“

Poznám, že bojuje, ale prohrává, a když se ke mně pokusí natáhnout ruku, zvedne se jen o pár centimetrů a pak ztěžka dopadne zpátky na postel.

*Mohla bych ho zachránit magií.*

Ta myšlenka přijde znenadání. Na magii jsem si nedovolila pomyslet od chvíle, kdy jsem se vrátila ze Zápa-

du. Jsem ale zoufalá. Dokázala bych v sobě najít sílu ho zachránit?

Dveře se rozletí a tu myšlenku zaplaší, strážníci s otevřenými pusami zírají na výjev před sebou.

„Zavolejte lékaře!“ zařvu znovu, rozlícená jejich nečinností, i tou svou. „A spusťte poplach. Útočník nemůže být daleko.“

Jeden z mladších strážných se rozběhne pryč, křičí „Vražda!“ a budí zámek z opilé dřímoty. Další se vrhne k nám, a přestože panikařím, všimnu si podezřívavého pohledu, kterým si celý výjev měří.

„Podej mi tu lahvičku z komody,“ řeknu. Je to slabé tonikum a normálně bych ho na takové zranění nepoužila, je to ale lepší než nic a Torinovi dochází čas.

Strážný se ani nehne. Zírá na mě a mně v tu chvíli dojde, jak to nejspíš vypadá.

Já, pořád v košilce, která je teď nasáklá krví, a moje dýka trčící z hrudi mého novomanžela.

„Prosím.“ Donutím se promluvit klidněji. „Umírá. Nech mě ho zachránit.“

Na chvíli se bojím, že je to beznadějně, strážný ale asi zaznamená mé zoufalství, dojde ke komodě a sáhne po toniku.

Vydechnu. „Děkuju.“

V okamžiku, kdy se natáhne, aby mi ho podal, prořízne okolní vzduch další hlas.

„Neopovažuj se podat vražedkyni ten jed.“

Strážný ode mě zaraženě poodstoupí, skloní hlavu a do místnosti vkročí král. Když po jeho boku uvidím Braydona, srdce mi ztěžkne. Očividně doběhl pro krále, jakmile viděl, co se stalo.

„Odvedte ji od mého syna,“ řekne král.

Braydon a druhý strážný přistoupí blíž ke mně.

„Jestli ho pustím, během několika vteřin vykrvácí,“ řeknu a ti dva zaváhají. Torinova pleť začíná být děsivě bledá a není těžké uvěřit, že je jejich princ na pokračí smrti.

„Ty.“ Král ukáže na staršího strážného. „Vystřídej ji.“

Muž nervózně polkne a postaví se vedle mě. Přitisknu jeho ruce na krev nasáklou látku. „Tlač na ránu. Nepovoluj.“ V mém rozkazu je slyšet výhrůžka. Závísí na tom Torinův život.

Braydon mě popadne za paži a zvedne mě z postele.

„To jsem nebyla já,“ řeknu králi. „Dokážu ho ale zachránit, když mě necháš.“

Král si mě nevšímá a obrátí se k Braydonovi. „Říkal jsi, žeš ji nechal v západním křídle?“

„Ano, vaše výsosti. Musela vlézt dovnitř oknem.“

„Pronásledovala jsem útočníka! Unikl tamtudy,“ řeknu a mávnu rukou ke vzdálenější stěně, kde se okenice pootevřeného okna pohupují v nočním vánku. „Ještě ho chytíte.“

Pohled, který na mě král upře, je všeříkající. Nikoho jiného hledat nebudou. Svého podezřelého už mají.

„Zatkněte tu zrádkyni.“

Braydon mi spojí ruce k sobě a spoutá mě železky. Nebráním se, ale jen proto, že to poslední, co chci, je, aby se starší strážný musel zvednout od Torina. Teď je to tedy nechám udělat. Pokud Torin bude žít.

Když konečně dorazí králův léčitel, ani trochu mě to neuklidní. Je to vetvý stařík, který vyhlíží znepokojivě neupraveně a vypadá, že ho právě vytáhli z postele. Pohled na prince ho ale okamžitě probere a on se vrhne ke svému královskému pacientovi.

„Potřeba obklad stříbropupeny a bahenními kopřivami,“ řeknu mu, zatímco mě odvádějí z místnosti. „A do tonika přidej malé množství bělorzi.“

Pochybuju, že se mou radou bude řídit, nevěřím ale starým recepturám, které léčitelé používají. Jsou často neúčinné. Torin má díky jeho péči jen o něco vyšší šanci na přežití, než jakou by měl, kdyby o něj nebylo postaráno vůbec.

K Braydonovi se přidá pět dalších strážných, aby mě odvedli, a navzdory okolnostem cítím špetku zadostiučinění. I přes to všechno nezapomínají, kdo jsem. Ne jen nějaká žena, která se náhodou provdala za jejich prince, ale Zmije. Měli by se bát. Kdybych chtěla, byli by mrtví během několika minut. Naštěstí pro ně je ale zabít nechci. Z tohoto zámku se nehnu, dokud si nebudu jistá, že je Torin v pořádku.

Odvedou mě do sklepení a vsadí mě do studené cely. Letní zámek se moc často nepoužívá, takže sklepení je povětšinou prázdné a můj příchod sleduje jen hrstka vězňů v sousedních celách. Je to úleva, vzhledem k tomu, že většinu zločinců na Ostrovech jsem za poslední dobu pochytila já.

Když Braydon pověsí na řetěz visací zámek, popadnu ho za paži. „Já to nebyla,“ řeknu. „Ten, kdo to udělal, je pořád tam venku. Mohl by se vrátit. Ať už si o mně myslíš cokoli, slib mi, že Torin bude v bezpečí.“

Braydon se mi vytrhne a plivne mi do tváře. „Zkurvená Zmije. Za tohle budeš viset.“

Navenek nijak nezareaguju, uvnitř ale zuřím.

Když v cele osamím, začnu zvažovat svou situaci. V tenké košilce se třesu zimou a začíná na mě doléhat tíha toho, co se právě stalo.

Někdo se pokusil zabít Torina. Někdo s výjimečnými schopnostmi. A král se ten zločin snaží hodit na mě. Posadím se.

Tohle je zlé. Ve spoustě ohledů. Kdo by mohl chtít Torina zabít? Kdo by měl z jeho smrti užitek? Nejzjevnější odpovědí je král, ale navzdory všem jeho chybám nedokážu uvěřit, že by byl schopný zavraždit svého vlastního syna. Ale jestli to nebyl on, tak kdo? Útočníka, který se měl stát vrahem, jsem nepoznala, je ale možné, že spolupracoval s cizincem, kterého jsem zahlédla večer během svatby.

Ale kromě tří strážných neměl nikdo důvod domnívat se, že jsem nebyla v ložnici se svým manželem. Přítomnost Zmije by přece většinu lidí jistě odradila. Pokud si ovšem útočník nepřišel pro mě. Je snadné uvěřit, že by víc lidí chtělo zabít spíš mě než Torina.

Válka, kterou vedu proti banditům, je krvavá a brutální. Mým cílem bylo a je brát je do zajetí a předávat je do rukou spravedlnosti, aby mohli za své činy pykat, oni jsou ale připraveni bojovat do posledního dechu a má posádka se skládá z těch nejlepších bojovníků vůbec. I když jsem pár Hadů ztratila, se ztrátami na straně banditů se to vůbec nedá srovnat, a zatímco má posádka slavila vítězství, já jsem si dál dělala starosti. Bronn se domnívá, že mám strach, aby se ze mě nestal Adler, je to ale víc než jen to. Tohle není spravedlnost, kterou jsem zamýšlela na Východ přinést.

I tak je ale stále spousta banditů na svobodě, především nejnebezpečnější, nejznámější banda vedená surovcem jménem Karn. Zatím se jim daří unikat všem našim pokusům dopadnout je, tak účinnou síť teroru si dokázali vybudovat. Nejblíž jsme se k ní dostali, když se nám



podářilo odhalit jejich sklad zbraní, které jsme si zabrali pro sebe. Není tak těžké uvěřit, že by na mě Karn poslal zabijáka. Nepochybují, že by se mu titul Zmije zamlouval. Těžší je ale přijmout, že by kdokoli z jeho mužů dokázal chytit nůž v letu.

Svezu se na studenou zem, nervózně podupávám nohama a snažím se nemyslet na Torina. Dostal se k němu léčitel včas? Nebo už to má za sebou? Zabořím hlavu do dlaní a snažím se přemoci hořké slzy. Už jsem přišla o Grace, která mi byla téměř sestrou. Nemůžu ztratit i jeho.

Měla jsem mu pomoci magií? Dokázala bych to? Od chvíle, kdy jsem na Osmém ostrově nechala Esther, jsem neměla čas o téhle své součásti přemýšlet. O všech možnostech, které jsem si nechala ujít, když jsem odmítla její nabídku učit se u ní mágem. Nebo jsem si o tom možná přemýšlet nedovolila. Rozhodla jsem se ze Západu odjet a soustředit se raději na znovunastolení míru na Východě. V tomhle boji není pro magii místo. Pohřbila jsem tuhle svou část spojenou s divokou, nekontrolovatelnou silou, která mě děsí, ale zároveň mě tolik přitahuje.

Tvrdě praštím zátylkem do zdi v zoufalé snaze osvobodit svou mysl od těchhle nesnesitelných myšlenek.

Ne, ta naléhavá potřeba využít magii byla jen bláznivý reflex. Nevěděla bych, jak na to. Taková je pravda, která mi zatíná spáry do vnitřností. Kdybych přijala Estherinu nabídku a nechala ji, aby mě učila, dokázala bych Torina zachránit?

Odpověď neexistuje. Můžu jenom čekat. Neudělám nic, dokud si nebudu jistá, že Torin bude žít.

Za rozbřesku zaslechnu blížící se kroky.

Při pohledu na návštěvníka se mi rozbuší srdce, nepohnu se ale ani o píd.

„Máš pět minut,“ řekne mu žalárník, a pak nás nechá o samotě.

Doběhnu k mříži a skrz ni popadnu Sharpea za ruce.

„Jak je mu?“

„Žije.“ Sharpe mě pevně stiskne. „Zatím.“

Moje úleva je téměř hmatatelná. „Díky bohu.“

Sharpe zavrtí hlavou. „Je v bezvědomí, Marianne. Nebudí se.“

„Neboj se, to je v pohodě. Jeho tělo si potřebuje odpočinout. Léčitel mu dal nejspíš něco na spaní.“ Cítím, jak mě tíha noci opouští a horlivě ujišťuju Sharpea, že takhle je to zatím v pořádku.

Jeho výraz je ale i nadále kamenný a on dál vrtí hlavou.

„Nechápeš to,“ řekne. „Jsem si jistý, že ho léčitel udržuje ve spánku záměrně. A nejen proto, aby se mohl vyléčit.“

Konečně mi dojde, co mi to Sharpe říká. „Nechtěl, aby očistil mé jméno.“

Sharpe skloní hlavu. „Mrzí mě to. Král chce, aby se soud konal co nejdříve. Všechny své důležité poradce a spojence má k dispozici, protože přijeli na svatbu. Snaží se tě zbavit.“

Nemůžu říct, že by mě to překvapilo.

„A je toho víc,“ řekne Sharpe. „Nechal prohledat tvou komnatu.“ Stiskne mě ještě pevněji.

„Sebral ten dokument, že?“ Samozřejmě, král chce zničit důkaz toho, že měl přenechat vládu Torinovi.

Sharpe přikývne. „Nenechá tě naživu, Marianne.“

Ne, nenechá. Co ale udělá se svým synem?

„A co Torin?“

„Nevím,“ řekne Sharpe přiškrceným hlasem plným obav. „Možná si král myslí, že bez tebe nebude představovat hrozbu. Možná ho probudí, až...“

„Až budu po smrti.“

„Mám o něj strach,“ řekne Sharpe. „Nemyslím si ale, že by ho král nechal zavraždit.“

I tak začínám mít podezření, že už se o to možná pokusil.

„Víš, že jsem to neudělala, že jo?“ Tu otázku pronesu stěží šeptem, tolik mi záleží na odpovědi.

„Nebyl bych tu, kdybych si jen na vteřinu pomyslel, žes to byla ty.“ A pak se mu na tváři objeví náznak slaboučkého úsměvu, prvního, který jsem u něj během posledních několika měsíců viděla. Jestli mi ho nabízí na znamení přátelství a útěchy, funguje to.

„Děkuju.“

„Udělám cokoli, abych ti pomohl,“ řekne, ačkoli oba víme, že se toho moc dělat nedá.

„Sharpe, dokázal bys informovat moji posádku? Nevím, jak zareagují, řekni jim ale, aby nic nepodnikali. To poslední, co Ostrovy potřebují, je vyhlášení války králi jen jeden den po vzniku našeho spojení.“

Žalářník se vrací, a tak Sharpe jenom přikývne. „Opatruj se,“ řekne, a než mé ruce pustí, ještě jednou je pevně stiskne.

„Dávej na něj pozor,“ zavolám za ním, pak je ale pryč a já znovu osamím.

Krev se mi vzteky vaří. Mohla by to skutečně být pravda? Je možné, že si král najal někoho, kdo se Torina pokusil zabít, jen proto, aby se udržel u moci? Stačilo by jenom, aby Braydon kývnul na znamení, že jsem odešla z místnosti, a pak už král mohl jen poslat vraha, aby se postaral, že ho nikdo nedonutí odstoupit. Nebo nás plánoval zabít oba? Proměnit naše manželské lože ve smrtelnou postel?

Po zbytek dne už nikdo další nepřijde. Nepřinesou mi jídlo ani pití a druhého rána je už nad slunce jasnější, že to takhle bude i dál. Možná je tohle králova taktika. Nechat mě vyhladovět, oslabit mě. Zapomíná ale, že už měsíce žiju z omezených přídělů potravin. Stejně jako většina lidí. Zatímco on si dál nárokuje mnohem víc jídla, než mu náleží, a vesele si plní břicho, my ostatní jsme se naučili vyžít s málem. Pár dní bez jídla zvládnou. Nebude to poprvé. A co se samoty týče – no, je mi skoro milejší než společnost.

Poté co prasklinou ve zdi čtyřikrát sleduju, jak vychází a zapadá měsíc, je má osamělost narušena. Přiblíží se žalářník se třemi dalšími strážnými. Lačné pohledy, které upírají na moje tělo, mi jasně napovídají, proč přišli. A i když jsem unavená, zlobím se.

Nehnu se z rohu, ve kterém jsem se choulila poslední dva dny a snažila se zahřát, a sleduju, jak vejdou do mé cely a zamknou za sebou dveře.

Neřeknu nic, ani když mě vytáhnou na nohy a obstoupí mě, jako bych pro ně nebyla nic víc než jen hračka.

Na rukou mám pořád želízka, a muži se proto chovají lehkomyšlně. Věří, že jsem spoutaná, a tak přistoupí blíž.

„Teď už taková drsňáčka nejseš, co?“ Žalářník promluví jako první. „Když kolem nemáš svoje muže, díky nimž by sis připadala silná a v bezpečí.“

„A my jsme naopak dost nebezpeční,“ řekne další.

Nejmladší strážný mě chytne za bradu a přitáhne si můj obličej k sobě, aby si mě prohlédl. „Je to ještě holka.“ V hlase mu zaznívá překvapení a úleva. Možná si kvůli mému věku a pohlaví myslí, že mu nemůžu ublížit navzdory tomu, že jsem Zmije. Možná si myslí, že jsem

si ten titul vysloužila podvody a lhaním. Jako by si ho mohl nárokovat kdokoli. Nebo si prostě možná myslí, že jsem ho získala přes postel.

„Prosím,“ řeknu jemně a plně se vžiju do své zdánlivé zranitelnosti. „Nedělejte to.“

Rozchechtají se a žalárník přistoupí ještě blíž. „Nemá smysl škemrat,“ řekne najednou úplně vážně.

Zvednu k němu oči, a když promluví, nemám v hlavě ani náznak slabosti. „To nebylo škemrání, ale varování.“

Dlaní žalárníka prudce uhodím do čela a on zavrátí dozadu. Na zlomek vteřiny ho to omráčí, já se sehnu, abych se vyhnula výpadu strážného po mé pravici, a sama praštím pěstí strážného nalevo. Úder posílený železnými pouty mu přelomí hrudní kost a muž se s výkřikem sesune na podlahu.

Ti druzí dva se ke mně blíží nanovo. Vrhnu se po žalárníkovi, přehodím mu ruce v okovech kolem krku a využiju jeho tělo jako kotvu, díky které se vyšvihnu do vzduchu a nakopnu druhého strážného do krku. Děje se to celé hrozně rychle, takže když se kolem žalárníka obtočím, vyšvihnu se mu na záda a želízka mu pevně přitlačím na krk, nemá šanci nijak zareagovat. Zatímco divoce máchá rukama a snaží se mě shodit, přitlačím na želízka ještě víc, takže nemůže dýchat a omdlí.

Tím pádem zbývá už jen nejmladší strážný, který stojí v nejbližším rohu a vypadá, že se každou chvílí počurá.

Vyprostím se zpod těla žalárníka, které se sesulo na podlahu, přejdu k němu, popadnu ho za límec a prudce ho narazím na zeď.

„Vyříd' králi, že mě pořád podceňuje,“ řeknu mu hlasem připomínajícím spíš zavrčení než projev člověka.

„Řekni mu, že až do mojí cely příště pošle stráže, budou je odsud vynášet mrtvé, rozumíš?“

Strážný přikývne, na čele se mu lesknou kapičky potu.

„Dobře.“ Pustím ho. „Teď odsud dostaň tyhle hovada.“

Chlapík s přeraženou hrudní kostí se už plazí ke dveřím. Mladý strážný z cely vyvleče zbylé dva muže, a jak spěchá, aby byl užuž pryč ode mě, málem za sebou zapomene zamknout.

Až když zmizí a krev mi přestane tak zběsile tepat tělem, dá o sobě vědět bolest. Během boje se mi nějak podařilo vykloubit si rameno, do kterého mě před několika dny zasáhl nájemný vrah.

Do háje.

Budu si ho muset nahodit sama.

Položím dlaň na stěnu cely, zhluboka se nadechnu a pak celou svou vahou donutím kloub, aby se vrátil do jamky.

Na chvíli omdlím. Proberu se na podlaze, chvěju se bolestí, ale dokázala jsem to. Nesnažím se vstát, na to jsem příliš unavená. Bolest ale přinesla své ovoce. Během toho zmatku se mi podařilo ukrást žalárníkovi z opasku klíč, aniž by si toho mladý strážný všiml. Dokonce se nemusím ani přesouvat nijak daleko a rovnou ho schovám do jedné z puklin ve zdi.

I když si nemyslím, že by si na mě strážní něco dovolili znovu, své vyhlídky na jídlo a vodu jsem tím nejspíš nezlepšila. To, že jsem je ponížila, mi neprojde jen tak, takže se dá očekávat, že budu hladovět až do chvíle, než král provede svůj tah.

A až k tomu dojde, budu připravená.